

Skrivena povijest četrdesetoga retka - broj trideset i jedan

Ezekiel broj dvanaest

Jeff Pippenger

2026-09-20

Prethodni je članak završio odlomkom koji je glasio: „Ugovorni brak iz 313. godine predstavlja konačni ugovorni brak papinske sile sa Sjedinjenim Državama — prvim kraljem među deset kraljeva iz sedamnaestog poglavlja Otkrivenja; silom s dva roga koja je tipološki predložena silom s dva roga Francuske. Povijest koja je započela s Klodvigom 496. godine i na koncu dovela do Justinijanovog dekreta 533. godine te ustoličenja papinstva 538. godine, predstavlja povijest od 1989. godine do zakona o nedjelji.”

Ronald Reagan bio je predložan Klodvigom 496. godine, a Donald Trump predložan je Justinijanom 533. godine. Justinijanov dekret došao je pet godina prije nego što je papinstvo uzdignuto na prijestolje 538., a Milanski edikt došao je osam godina prije prvoga nedjeljnog zakona iz 321. I dekret i edikt podudaraju se kao putokaz koji prethodi nedjeljnom zakonu.

Reagan

Godine 1870. talijanske su trupe zauzele Rim (20. rujna 1870.). Papinska Država prestala je postojati kao teritorijalna država, a papa Pio IX. postao je „zatočenik u Vatikanu“. Budući da više nije preostalo nikakvo papinsko područje priznato kao suverena država, Sjedinjene Američke Države (kao i mnoge druge zemlje) više nisu održavale formalne diplomatske odnose s Papom kao svjetovnim vladarom. U listopadu 1951. predsjednik Harry S. Truman imenovao je generala Marka W. Clarka veleposlanikom SAD-a pri Vatikanu. Snažno protivljenje brzo se pojavilo među mnogim protestantskim crkvama i organizacijama, koje su tvrdile da to imenovanje krši odvojenost Crkve i države. U siječnju 1952. general Clark povukao je svoju kandidaturu.

Dana 10. siječnja 1984. predsjednik Ronald Reagan i papa Ivan Pavao II. službeno su se suglasili uspostaviti pune diplomatske odnose između Sjedinjenih Američkih Država i Svete Stolicе. Dana 9. travnja 1984. William A. Wilson (koji je već služio kao Reaganov osobni predstavnik) predao je svoja vjerodajna pisma i postao prvi veleposlanik Sjedinjenih Američkih Država pri Svetoj Stolici.

Unutar trideset i tri godine, od 1951. do 1984., otpor protestantizma prema katolicizmu iščeznuo je. „Ruke“ koje su stale uz papinstvo 496. godine s Klodvigom predložuju Reagana od 1984. pa sve do 1989. Klodvig je predstavljao uklanjanje religije (poganstva) koja je priječila papinstvo da se ponovno uzdigne na vlast, a do 1984. bio je uklonjen otpor protestantizma usponu papinstva. „Svagdašnja žrtva“ (poganstvo) bila je uklonjena, a Pavao to uklanjanje otpora poganstva prema papinstvu opisuje kao „otpad“.

Simbolična crkva kompromisa, predstavljena Konstantinom Velikim, i povijest od 313. do 538. predstavljale su razdoblje u kojem je crkva sklopila kompromis sa samom sobom i otpala. Religija

predstavljena s „508“, koja je prethodno obuzdavala prodore papinske moći, predočavala je otpadništvo protestanata u Sjedinjenim Državama. Reagan je bio predstavljen Klodvigom. Godine 496. Klodvig je dao svoju „moć“ papinstvu, predočujući tako „nesveti savez“ koji je bio ostvaren tijekom Reaganovih godina. Klodvig je također predstavljao uklanjanje „svagdašnje“ 508. godine. Godina 508. predočavala je 1984.

„Taj kompromis između poganstva i kršćanstva doveo je do razvoja ‘čovjeka grijeha’, prorečenoga u proročanstvu kao onoga koji se protivi Bogu i uzvisuje se iznad Boga. Taj golemi sustav lažne religije remek-djelo je Sotonine moći — spomenik njegovim nastojanjima da sam sebe postavi na prijestolje kako bi vladao zemljom prema svojoj volji.” Velika borba, 50.

Reagan je u govoru 1983. godine glasovito nazvao Sovjetski Savez „carstvom zla” te je ateistički komunizam smatrao dubokom moralnom i duhovnom prijetnjom. On i Ivan Pavao II. uspostavili su blisko osobno i političko partnerstvo protiv sovjetskog komunizma. Obojica su tu borbu promatrala u moralnim, pa čak i providonosnim okvirima; Reagan je privatno govorio o „Božjem planu” za rušenje komunizma. Reagan se zanimao za fatimska ukazanja (upozorenje da će „Rusija širiti svoje zablude”), a dvojica su vođa raspravljala o svojem zajedničkom uvjerenju da je Bog poštedio njihove živote (oboje su preživjeli atentate 1981. godine) radi svrhe povezane s porazom komunizma.

Učenici Kristovi

Reagan je odgojen u denominaciji Disciples of Christ, čiji su utemeljiteljski oci izravno naučavali da je papa katolicizma antikrist. Alexander Campbell, najistaknutiji rani vođa crkve Disciples of Christ, opetovano je poistovjećivao papinstvo s antikristom. U raspravama i spisima tvrdio je da mali rog iz Daniela 7, zvijer iz Otkrivenja 13 i čovjek grijeha iz 2 Solunjanima 2 svi upućuju na rimske pape. Tim se poistovjećenjima služio u javnim raspravama (uključujući onu s katoličkim biskupom Johnom B. Purcellom 1837.). Barton W. Stone nazivao je vladavinu Pape pravim antikristom i „čovjekom grijeha”. Walter Scott (još jedan rani evangelizator toga pokreta) napisao je da će čovjek grijeha, rimski Papa, ustati u kršćanskoj crkvi i uzvisiti se iznad Boga.

Reaganova majka Nelle bila je pobožna pripadnica denominacije Kristovih učenika i bila je glavni vjerski utjecaj u njegovu djetinjstvu. Reagan je kršten u crkvi Kristovih učenika u Dixonu, Illinois, u dobi od 11 godina te je ondje bio aktivan kao tinejdžer (uključujući poučavanje u nedjeljnoj školi). Pohađao je Eureka College, koji je bio povezan s Kristovim učenicima.

„Oni koji postanu smeteni u svojem razumijevanju Riječi, koji ne uspiju uvidjeti značenje antikrista, zasigurno će se staviti na stranu antikrista. Sada nema vremena da se prilagođujemo svijetu.“ Kress Collection, 105.

Reagan je bio predoznačen Klodvigom, a također i kompromisom Konstantina Velikoga. Reagan je također bio prvi od posljednjih osam predsjednika od vremena svršetka 1989. godine. Kao prvi od posljednjih osam predsjednika on predoznačuje Donalda Trumpa, koji je, poput Reagana, duboko zbunjen u pogledu istinskih ciljeva papinstva i toga tko je papinstvo.

Mogu li dvojica hoditi zajedno ako se ne slože? Amos 3:3.

Šesti i posljednji saveznički brak u jedanaestom poglavlju Danielove knjige pojavljuje se u povijesti koja započinje u vrijeme svršetka 1989. godine i završava u povijesti Donalda Trumpa.

„U pokretima koji su sada u tijeku u Sjedinjenim Državama da se ustanovama i običajima crkve osigura potpora države, protestanti idu stopama papista. Štoviše, oni otvaraju vrata Papinstvu da u protestantskoj Americi ponovno zadobije vrhovništvo koje je izgubilo u Starome svijetu.” The Great Controversy, 573.

Bračna pogodba iz 313. i Milanski edikt podudaraju se s poviješću 533. godine, a Justinijanov dekret iz 533. ponovno će provesti uprava koja se izjašnjava kršćanskom, ali koja više ne razumije da je poistovjećivanje papinske vlasti s kršćanskom ustanovom u najboljem slučaju oksimoron, a u najgorem kobna zabluda.

Crkva i država

Godine 457. pr. Kr., trećim Artakserkskim dekretom vraćen je nacionalni suverenitet i za političku i za vjersku vlast.

A ti, Ezra, po mudrosti Boga svojega, koja je u tvojoj ruci, postavi upravitelje i suce da sude svemu narodu koji je s onu stranu Rijeke, svima koji poznaju zakone Boga tvojega; a poučite one koji ih ne poznaju. I tko god ne bude vršio zakon Boga tvojega i zakon kraljev, neka se nad njim bez odgađanja izvrši sud, bilo na smrt, bilo na progonstvo, bilo na oduzimanje dobara, bilo na tamnicu. Ezra 7:25, 26.

Treći dekret dao je ovlast za izvršenje suda i kazne zbog prijestupa i protiv Božjih zakona i protiv kraljevih zakona. Taj je dekret označio početak proročanstva od dvije tisuće i tri stotine godina, koje je završilo 22. listopada 1844., kada je Krist iznenada došao u svoj hram. Također je označio početak proročanstva od dvije stotine i pedeset godina, koje je završilo 207. pr. Kr., u povijesnom razdoblju između bitaka kod Rafije 217. pr. Kr. i Panija 200. pr. Kr. Obnova i građanske i vjerske suverenosti 457. pr. Kr. označava dvostruku alfu koja nalazi dva omega-ispunjenja. Oba omega-ispunjenja predstavljaju zatvorena vrata; jedno za protestantski rog, a drugo za republikanski rog.

Prvo proročanstvo od dvije tisuće i tri stotine godina predstavljalo je Božje zakone, a proročanstvo od dvije stotine i pedeset godina predstavljalo je kraljeve zakone. Ta dva proročanstva prepoznaju rog protestantizma i rog republikanizma na zemaljskoj zvijeri iz Otkrivenja trinaest. Republikanski rog zemaljske zvijeri smješten je u sredinu redaka jedanaest do šesnaest jedanaestog poglavlja Daniela. Sedamnaestogodišnje razdoblje između Rafije i Panija presijeca jedan rog iz dvojnoga proročanstva trećega dekreta iz 457. pr. Kr. Dvostruko proročanstvo prepoznaje i sud nad konačnim savezničkim narodom i sud nad narodom u kojemu taj saveznički narod nalazi svoje korijene.

I reče Abram: Znaj zasigurno da će tvoje potomstvo biti došljaci u zemlji koja nije njihova, i služiti će im; a oni će ih tlačiti četiri stotine godina. Ali i narodu kojemu će služiti ja ću suditi; a

poslije će izaći s velikim imanjem. Postanak 15,13.14.

U Ezekielovoj knjizi 22. listopada 1844. predložen je 22. listopada 573. pr. Kr. Jedan datum označuje početak istražnog suda, a drugi označuje oglašavanje jubilejske trube i na početku i na završetku sudskog procesa. Oba se datuma podudaraju, i oba označuju zatvorena vrata. Godina 1844. predstavlja zatvaranje vrata svetinje, dok je Krist prešao u Svetinju nad svetinjama. Godina 573. pr. Kr. označuje završetak vremena kušnje za čovječanstvo, kada otkupljeni robovi grijeha primaju svoju slobodu i novu zemlju za prebivanje.

A ako ne bude otkupljen u tim godinama, tada neka iziđe u jubilarnu godinu, i on i njegova djeca s njim. Jer su meni sinovi Izraelovi sluge; moje su sluge koje sam izveo iz zemlje egipatske: ja sam Gospodin, Bog vaš. Levitski zakonik 25:54, 55.

Oba 22. listopada predstavljaju zatvorena vrata uskoro nadolazećega nedjeljnog zakona. Razdoblje kušnje dano adventizmu započelo je 1844. godine i završava uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom, a razdoblje kušnje dano Sjedinjenim Američkim Državama također završava uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom. Oba završetka usklađena su s dvama svjedocima 22. listopada: 2.300 godina i dvjesto pedeset godina.

Dvije stotine i pedeset godina koje završavaju u povijesti između Raphije i Panija dijele razdoblje dviju bitaka na dva simbolična broja, koji zajedno posjeduju vlastito osebujno značenje. Deset godina nakon Raphije, koja znači pogranično područje, i sedam godina prije Panija, koji je bio bitka vođena na ravnici i završila opsadom. Deset i sedam kao simbol označuju zmajsku silu na temelju nekoliko svjedočanstava. Godina 207. pr. Kr. smješta Trumpa, simbol zemaljske zvijeri, između jedanaestog i petnaestog retka Daniela 11, proročki ga pripremajući da progovori kao zmaj, kako je predstavljeno spojem broja deset i broja sedam.

Sedamnaest je također simbolično i proširuje povijest od Raphije do Panija izvan Panija, a također i prije Raphije. Ptolemej IV. Filopator vladao je kao kralj ptolemejskog Egipta od 221. pr. Kr. do 204. pr. Kr., i porazio je Antioha Velikoga kod Raphije 217. pr. Kr. Ptolemej je počeo vladati prije Raphije i vladao je „sedamnaest” godina. Broj sedamnaest predstavlja povijesno razdoblje koje započinje prije Raphije i proteže se izvan bitke kod Panija i opsade Sidona sve do završetka ljudskog vremena milosti, kako je prikazano godinom 330. Dvjestopedesetogodišnje proročanstvo za razdoblje crkve u Smirni započelo je 64. godine i završilo Milanskim ediktom i ženidbenim savezom 313. godine.

Konstantin Veliki predstavlja povijest crkve u Pergamu, a ta je povijest započela 313. i završila 538. Prvih „sedamnaest” godina nakon završetka dvjestopedesetogodišnjega proročanstva 313. godine sadrži tri orijentira. Godina 313. bila je Milanski edikt, 321. bila je prvi zakon o nedjelji, a podjela carstva označena je 330. godine. Godina 330. predstavlja konačni zakon o nedjelji koji označuje završetak ljudskog vremena kušnje. Broj sedamnaest stoga započinje prije Rafije i završava znatno nakon vojnog pohoda na Panij i Sidon. Šesnaesti redak u Danielu jedanaest predstavlja zakon o nedjelji u Sjedinjenim Državama.

Proročanstvo o Smirni prepoznaje znak opsade koji je samo srce Ezekielove poruke upozorenja. Putokaz koji prethodi nedjeljnom zakonu, kako je prikazan u dvjema ilustracijama razorenja Jeruzalema, jest opsada, ali to je također i Milanski edikt, koji započinje oblikovanje slike zvijeri.

Pri opsadi će se dogoditi svadbena povorka saveza. Ona je fraktal svadbene povorke koja je započela s Reaganom, kao što je predloženo Klodvigom 496. godine, ali završna povorka prema ženidbi započinje pri opsadi, usklađujući se s Justinijanovim dekretom iz 533. godine i s Milanskim ediktom iz 313. godine. Oba ta putokaza prethode nedjeljnom zakonu. Godina 313. prethodila je prvom nedjeljnom zakonu iz 321. godine, a dekret iz 533. prethodio je nedjeljnom zakonu na trećem saboru u Orléansu 538. godine. Neka vrsta zakonodavstva ispuniti će proročke značajke i Justinijanova dekreta i Milanskoga edikta, dok će neka vrsta simboličnoga savezničkog braka biti uspostavljena.

Kada se izda taj dekret, prekasno je pripremiti se, jer se vrata milosti zatvaraju nad protestantskim rogom jednako sigurno kao što su se zatvorila pri prvoj Pashi u Egiptu. Nakon toga, nedjeljni zakon, sljedeći putokaz, označava ne samo da je lik zvijeri potpuno oblikovan, nego i provođenje žiga zvijeri. Nedjeljni zakon označava svršetak vremena milosti za republikanski rog, zemaljsku zvijer iz Otkrivenja trinaest, jednako sigurno kao što su faraon i njegova vojska poginuli u Crvenome moru nakon Pashe.

Dvije stotine i pedeset godina koje završavaju 207. pr. Kr. identificiraju Donalda Trumpa, kako je prikazan po Antiohu Velikom koji se priprema za predstojeći pohod što započinje na Panijskoj ravnici i završava opsadom Sidona. Nakon bitke kod Panija, ptolemejski zapovjednik Skopa iz Etolije pobjegao je s oko 10.000 preživjelih vojnika u grad Sidon. Antioh ga je progonio i podvrgnuo Sidon 'opsadi'. Ptolemejska vlada u Aleksandriji poslala je snage za pomoć, ali to nije uspjelo. Suočen s glađu, Skopa je predao grad. Antioh je dopustio Skopi da ode; Skopa se poslije vratio u Egipat, gdje je naposljetku bio pogubljen pod optužbama za izdaju i pronevjeru. Opsada Sidona dovršila je Antiohovo osvajanje Koile-Sirije nakon Panija.

Sestra White označuje knjigu Urije Smitha, Daniel and the Revelation, kao „Božju ruku pomoćnicu”. Smith u svojem komentaru na četrnaesti i petnaesti redak jedanaestoga poglavlja knjige proroka Daniela prepoznaje dvostupanjski pohod Antioha.

Odgov mladoga egipatskog kralja bio je povjeren od strane rimskoga Senata M. Emiliju Lepidu, koji je Aristomena, staroga i iskusnoga službenika toga dvora, postavio za njegova skrbnika. Njegov prvi čin bio je poduzeti mjere protiv prijeteće invazije dvaju udruženih kraljeva, Filipa i Antioha.

„U tu svrhu poslao je Skopu, glasovitog etolskog vojskovođu, koji je tada bio u službi Egipćana, u njegovu domovinu da ondje podigne pojačanja za vojsku. Pošto je opremio vojsku, krenuo je u Palestinu i Koilesiriju (dok je Antioh bio zauzet ratom s Atalom u Maloj Aziji) te je svu Judeju podvrgao vlasti Egipta.

„Tako su se prilike dovele u stanje za ispunjenje retka koji je pred nama. Jer je Antioh, odustavši od svojega rata s Atalom po nalogu Rimljana, brzo poduzeo korake za ponovno osvajanje Palestine i Celesirije iz ruku Egipćana. Skopa je bio poslan da mu se suprotstavi.

Blizu izvora Jordana dvije su se vojske susrele. [Panij] Skopa je bio poražen, gonjen do Sidona i ondje tijesno opsjednut. Tri najsposobnija egipatska vojskovođe, sa svojim najboljim snagama, bila su poslana da podignu opsadu, ali bez uspjeha. Naposljetku je Skopa, susrevši u mršavoj i neopipljivoj prikazi gladi neprijatelja s kojim se nije mogao nositi, bio prisiljen predati se pod nečasnim uvjetom samoga života; nakon čega je njemu i njegovim deset tisuća ljudi bilo dopušteno otići, ogoljeni i goli. Ovdje se zbio pohod kralja sjevera na najutvrđenije gradove; jer je Sidon, i po svom položaju i po svojim obranama, bio jedan od najjačih gradova onoga vremena. Ovdje se pokazao neuspjeh oružja juga da se odupre, a također i neuspjeh naroda kojega je kralj juga izabrao; naime, Skope i njegovih etolskih snaga.“ Daniel and the Revelation, 257, 258.

Dvije stotine i pedeset godina koje završavaju 207. pr. Kr. identificiraju Donalda Trumpa. Proročanstvo o dvije stotine i pedeset godina koje završava 313. godine, ugovornim brakom istoka i zapada te Milanskim ediktom, identificira oblikovanje slike zvijeri u Sjedinjenim Državama. Crkva u Pergamu, koja je započela 313. godine, predstavlja povijest u kojoj je kršćanstvo otpalo kroz kompromis s religijom poganstva, uoči toga da papinska vlast zauzme prijestolje. Pergam i 313. godina predodnačuju kompromis koji je predstavljen oblikovanjem slike zvijeri u Sjedinjenim Državama. To predstavlja kompromis kršćanstva i papinskoga Rima, jer religija katolicizma nije ništa više ni manje nego poganstvo prurušeno u kršćansku ustanovu. Proročanstvo o dvije stotine i pedeset godina koje je započelo 1776. i završava ove godine također se odnosi na Sjedinjene Države. Tako se sva tri proročanstva o dvije stotine i pedeset godina odnose na neki proročki aspekt zemaljske zvijeri iz Otkrivenja 13, i sva tri završavaju unutar proročkih linija koje su predstavljene brojem sedamnaest.

Nedjeljni zakon jest kada Sjedinjene Države progovore kao zmaj, a govor jednoga naroda jest djelovanje njegovih zakonodavnih i sudbenih vlasti.

„‘Govorenje’ naroda jest djelovanje njegovih zakonodavnih i sudbenih vlasti.“ The Great Controversy, 442.

Trump nije ni sudbena ni zakonodavna vlast, stoga se uskoro dolazeći nedjeljni zakon ostvaruje putem Kongresa. Ipak, svako djelovanje koje pruža potporu papinskoj vlasti predočuje nedjeljni zakon. Dekret iz 533. i edikt iz 313. označuju početak razdoblja u kojemu se oblikuje slika Zvijeri. Zaključak je uskoro dolazeći nedjeljni zakon, a Isus uvijek prikazuje svršetak početkom, stoga bi Trumpovo djelovanje putem izvršne uredbe, koje bi pružilo bilo kakav „ustupak” antikristu biblijskoga proroštva, predstavljalo alfu pokreta koji završava tek u omegi, kada će se Sjedinjene Države „tako odreći načela svoje vladavine da donesu nedjeljni zakon.”

„Mnogi, čak i među onima koji sudjeluju u ovom pokretu za nametanje svetkovanja nedjelje, slijepi su za posljedice koje će uslijediti nakon toga čina. Ne vide da time udaraju izravno na vjersku slobodu. Mnogi nikada nisu razumjeli zahtjeve biblijske subote ni lažni temelj na kojem počiva ustanova nedjelje. Svaki pokret u prilog vjerskom zakonodavstvu uistinu je čin popuštanja papinstvu, koje je tijekom tolikih vjekova postojano ratovalo protiv slobode savjesti. Svetkovanje nedjelje duguje svoje postojanje kao takozvana kršćanska ustanova ‘tajni bezakonja’; a njezino nametanje bit će stvarno priznanje načela koja su sam temeljni kamen

rimokatolicizma. Kada naša nacija bude tako odbacila načela svoje vladavine da donese nedjeljni zakon, protestantizam će tim činom pružiti ruku papinstvu; to neće biti ništa drugo nego davanje života tiraniji koja već dugo željno vreba svoju priliku da ponovno prijeđe u djelatni despotizam.” Testimonies, svezak 5, 711.

Svaki „pokret u prilog vjerskom zakonodavstvu uistinu je čin ustupka papinstvu“, a ti se pokreti pojavljuju unaprijed uoči uskoro dolazećeg zakona o nedjelji.

„Uredba kojom se nameće štovanje ovoga dana treba izići u sav svijet. U ograničenoj je mjeri već izišla. Na nekoliko mjesta građanska vlast govori glasom zmaja, upravo kao što je neznabožački kralj govorio hebrejskim sužnjima.” Signs of the Times, 6. svibnja 1897.

O tim ćemo stvarima nastaviti u sljedećem članku.